

TEĎ SE NEDÍVEJ

„Teď se nedívej,“ řekl John své ženě, „ale o dva stoly dál jsou dvě staré panny, které se mě snaží hypnotizovat.“

Laura je bystré děvče, a tak naoko dlouze zívla a zaklonila hlavu, jako by se rozhlížela po obloze a pátrala po neexistujícím letadle.

„Přímo za tebou,“ dodal. „Proto se nemůžeš otočit najednou – bylo by to moc nápadné.“

Laura sehrála nejstarší trik na světě – upustila ubrousek a pak se pro něj sehnula, aby ho vyšátrala pod stolem, a když se narovnávala, bleskurychle mrkla přes levé rameno. Vzápětí se kousla zevnitř do tváře, první neklamné znamení potlačovaného hysterického výbuchu, a sklopila hlavu.

„To nejsou žádné staré panny,“ řekla. „To jsou převlečení chlapi, dvojčata.“

Přeskočil jí hlas, varovná předehra nekontrolovatelného smíchu, a John jí rychle dolil do sklenky chianti.

„Dělej, že kašleš,“ poradil jí, „ať si tě nevšimnou. Víš přece, jak to chodí – je to párek zloduchů, kteří cestují po pamětihodnostech Evropy a na každé zastávce si mění podobu. Tady na Torcellu jsou to sestry. A zítra v Benátkách, možná dnes večer, to budou dva bratři a budou se ruku v ruce procházet po náměstí Svatého Marka. Stačí, když se převléknou a vezmou si jinou paruku.“

„Lupiči klenotů, nebo vrazi?“ zeptala se Laura.

„Ach, nepochybně vrazi. Ale rád bych věděl, proč si vybrali zrovna mě?“

Přerušil je číšník, který přinesl kávu a odnesl ovoce, a tím poskytl Lauře čas potlačit hysterii a znovu se ovládnout.

„Nechápu,“ prohlásila, „že jsme si jich nevšimli, když jsme sem přišli. Něco tak nápadného se přece nedá přehlédnout.“

„Byli schovaní za tou bandou Američanů,“ řekl John, „a tím chlapíkem s plnovousem a monoklem, co vypadal jako špión. Teprve když všichni odešli, všiml jsem si těch dvojčat. Ach bože, ta s tím pramenem bílých vlasů se na mě zase dívá.“

Laura vytáhla z kabelky pudřenku a přidržela si zrcátko před obličejem jako odrazové sklíčko.

„Já bych řekla, že se dívají na mě a ne na tebe,“ poznamenala. „Naštěstí jsem uložila svoje perly u ředitele hotelu.“ Odmlčela se a ťukla si na nos pudr. „Fakt je ten,“ řekla po chvíli, „že je to celé jinak. Nejsou to žádné vražednice ani lupičky. Jsou to dvě dojemné stařenky, vysloužilé učitelky na dovolené, které celý život strádaly, až se jednou podívají do Benátek. Přijely odněkud z Austrálie, z města zvaného Walabanga nebo tak nějak. A jmenují se Tilly a Tiny.“

Poprvé od odjezdu z domova jí zazněl v hlase bublavý podtón, který měl tak rád, a ustaraná vráska mezi obočím se jí vyhladila. Konečně, pomyslel si, konečně se z toho začíná dostávat. Jestli se mi povede v tomhle vytrvat, jestli dokážeme sdílet obvyklé žertíky, kterými jsme se vždycky bavili doma i na dovolené, nesmyslné fantazie o lidech, kteří sedí vedle našeho stolu, bydlí s námi v hotelu nebo které potkáváme v galeriích a kostelech, všechno bude zase v pořádku a život se vrátí do starých kolejí, rána se zacelí a ona zapomene.

„Víš,“ řekla Laura, „byl to opravdu výborný oběd. Moc mi to chutnalo.“

Díkybohu, pomyslel si, díkybohu... Pak se naklonil kupředu a spiklenecky ztišil hlas. „Jedna – nebo jeden – z nich

jde právě na záchod,“ řekl. „Myslíš, že si jde vyměnit paruku?“

„Nic neříkej,“ zamumlala Laura. „Půjdu za ní a zjistím to. Možná tam má schovaný kufr a jde se převléknout.“

Začala si potichu broukat jakousi melodii, což bylo pro manžela znamením, že se cítí v pořádku. Strašidlo bylo na čas zažehnáno díky staré prázdninové hře, kterou tak dlouho nehráli a kterou teď, čirou náhodou, naštěstí opět vzkřísili.

„Už jde?“ zeptala se Laura.

„Právě mine náš stůl,“ odpověděl.

Takhle sama nevypadala žena nijak pozoruhodně. Vysoká a kostnatá, s orlími rysy a nakrátko ostříhanými vlasy, jak bývalo v módě, pokud si dobře vzpomínal, v dobách matčina mládí, typická představitelka své generace. Odhadoval, že jí může být něco mezi padesáti a šedesáti lety, a byla oblečená v košili pánského střihu s límečkem a kravatou, sportovním saku a šedé tvídové sukni, sahající do půli lýtek. Šedé punčochy a černé šněrovací boty. Znal tenhle typ z golfových hřišť a výstav psů – zásadně nechovaly lovecká plemena, ale mopslíky –, a když na ně člověk narazil na nějakém večírku, dovedly se vytasit se zapalovačem dřív než on, pouhý muž, vystrachal z kapsy zápalky. Obecně rozšířený názor, že nejradši bydlely s nějakou zženštilejší, zjemnělejší společnicí, se nezakládal vždycky na pravdě. Často s láskou pečovaly o manžela, náruživého hráče golfu, na kterého byly patřičně hrdé. Ne, zarážející na této konkrétní osobě bylo pouze to, že byly dvě. Identické kopie ze stejné formy. Jediný rozdíl byl v tom, že ta druhá měla bělejší vlasy.

„Co když,“ procedila Laura mezi zuby, „vejdu na toaletu a ona se právě bude svlékat?“

„To závisí na tom, co má pod šaty,“ odpověděl John. „Jestli je hermafrodit, na nic nečekej a upaluj. Mohla by mít někde schovanou injekční jehlu a třeba by se tě pokusila odstranit dřív, než se dostaneš ke dveřím.“